

Rakkaat ystävät.

Neljäntenä toukokuuta 1969 pidimme ensimmäisen julkisen tapahtuman, josta tuli meidän ajatussuuntauksemme perustava tapahtuma. Tässä perustavassa tapahtumassa 37 vuotta sitten lähtökohtana ei ollut mikään periaatteitten julistus, ei mikään enemmän tai vähemmän aatteellinen asiakirja, ei mikään laitos, vaan tunnustuksellinen asenne, joka sotilasdiktatuuria uhmaten ilmaisi itseään kaikkia väkivallan muotoja vastaan.

Vuonna 1999 tuon tapahtuman 30-vuotispäivää juhlittiin. Tuo tapahtuma oli muuttunut sillä aikaa monimuotoiseksi liikkeeksi. Näitten 30 vuoden aikana julkinen mielipide oli muuttunut sen verran, että voitiin hyväksyä, että jonkun liikkeen ei tarvitse olla ainoastaan puolue tai sosiaalinen järjestö tai kulttuurijärjestö. Siinä vaiheessa aikakauden aatteellisessa ilmapiirissä alettiin jo antaa sijaa ilmausten ja mielipiteitten moninaisuudelle, ainakin teoriassa, vaikkakaan milloinkaan ei hyväksyttäisi meidän mielipiteittemme, kiinnostuksen kohteittemme ja menetelmiemme moninaisuutta.

Aikaa kului taas ja vuonna 2004 pidettiin yhdessä maantieteellisessä paikassa tämä juhla, joka siitä lähtien tuli vuosittaiseksi; vuonna 2005 juhla pidettiin monessa paikassa ja nyt 2006 useissa maanosissa, maissa ja paikoissa.

Näin siis kuului yhteenveto näistä julkisista tapahtumista. Tietenkään se ei ole tänään maailmassa moninkertaistuvien, runsaitten ja monimuotoisten toimiemme historiikki.

Tänään myös vihimme käyttöön täällä Chilessä tämän Los Manantialesin puiston, ja tätä tilaisuutta hyväksi käyttäen lähetämme lämpimät terveiset hyvin rakkaille ystävillemme, jotka saleissaan, huoneissaan ja kokoontumispaikoissaan eri leveysasteilla muistelevat taas yhtenä vuotena sitä mitä tapahtui tuona neljäntenä toukokuuta 1969. Tästä upeasta paikasta käsin täytynee pyhittää tämä liikkuvainen päivä, jotta se tulisi tunnetuksi ”Tunnustuksen Päivänä”. Tunnustuksen, joka asettaa ensisijaiseksi tämän inhimillisen asenteen ja joka löytää oikeutuksensa itsestään pikemmin kuin mistään aatteesta, teoriasta tai käytännöllisten seurausten laskelmoimisesta. Tämä näkökulma, jonka mukaan tärkeintä on inhimillisen elämän ilmaisu vakaumuksineen, epäilyksineen, yrityksineen ja kapinoineen, tuo esiin heidät, joilla on jalat maassa ja pää taivaissa.

Los Manantialesin puiston käyttöönviikkiminen kutsuu meidät myös kannustamaan puistojen rakentamista Aleksandriassa ja Bombayssa, samalla kun vastaavat toteutuvat Umbriassa, Italiassa; Red Bluffissa, Kaliforniassa, ja Toledossa, Espanjassa.

Chacon ja La Rejan puistot lasketaan yhteen tämän Los Manantialesin kanssa. Kaikki ovat valmiita ja käytettävissä. Olemme myös vihdoin olosuhteissa, joissa voimme aloittaa uudestaan historiallisen Punta de Vacasin puiston rakentamisen.

Kuten tiedämme, nämä puistot ovat avoimia käyskentelypaikkoja, joissa on erilaisia kokoontumis-, keskustelu- ja mietiskelypaikkoja, ja joissain tapauksissa tiloja, joissa voi pitää retiriittejä ja opintoja.

Nyt kun tämä nykyinen tilanne on nähty, niin vielä sen sanoisin, että pyrimme vauhdittamaan suunniteltuja toimia niin, että kaikki puistot voisivat olla valmiita vuonna 2007.

Tässä kauniissa ja lämpimässä 37-vuotisjuhlassa emme voi jättää välistä tunnustusta, jota nyt vahvistamme yhteisessä juhlatöimituksessa.

(välittömästi puheen jälkeen pidettiin toimitus nimeltä Tunnustus, suom.huom.)